

[Ellinger.]

det nu har bag sig, har Formændene været matematikkyndige Forsikringsteknikere. Den første af dem, A. C. V. Petersen, der tidligere var Beregner i Statsanstalten for Livsforsikring, var en ideel Formand for Forsikringsraadet, og han havde ved sin Side som honorarlønnede Medarbejdere saa anerkendte Forsikringsmænd som Direktør C. A. Iversen, Professor Westergaard og den nuværende Professor ved Universitetet i Forsikringsteknik Steffensen. Altsaa, Raadet var fortræffelig sammensat, og det er, som sagt, ogsaa nødvendigt, naar det skal kunne optræde med den fornødne Autoritet.

Naar jeg ikke kan anbefale det Lovforslag, som her foreligger, er det af rent saglige Grunde. Ministeren fremhævede, jeg synes lidt for ofte, nemlig 3 Gange, at Aarsagerne til, at han fremsatte Lovforslaget, udelukkende var af saglig Natur, og jeg gaar ud fra, at det er rigtigt; men jeg vil fremhæve, at Forslaget er absolut i Strid med det, som en skandinavisk Kommission i sin Tid vedtog, og som var Grundlaget for de Love om Livsforsikring, som blev vedtaget i de tre nordiske Lande. Der staar i det norske Udkast:

„Det i nærværende lov paabudte tilsyn med livsforsikringsselskaber skal udføres af et af kongen dertil udnævnt forsikringsraad. Dette skal bestaa af en formand, der skal være matematikkyndig forsikringstekniker, og af mindst to andre medlemmer, hvoraf det ene skal være i besiddelse af de for dommere nødvendige egenskaber.“

I det danske Udkast staar paa ganske tilsvarende Maade, at Raadet

„skal bestaa af en Formand, der skal være matematikkyndig Forsikringstekniker, og af mindst to andre Medlemmer“

o. s. v. Paa samme Maade i det svenske Udkast:

„Denna myndighet skall bestå af en chef, som skall vara förfaren i behandling af försäkrings-tekniska frågor“

samt mindst to andre Medlemmer, hvoraf det ene skal have de Betingelser, som er nødvendige for at blive Dommer. Det Forslag, som her forelægges os, betegner altsaa et fuldstændigt Brud med det, som man den Gang vedtog, og som er gennemført i Praksis, og det er saa meget mærkeligere, som netop Medlemmer af dette Ministerium i de senere Aar er gaaet i Ilden for Gennemførelsen af Love paa Forsikringsvæsenets Omraade, der kan bringe os i Overensstemmelse med, hvad der er gældende i

de andre nordiske Lande. Højst mærkeligt, at man nu ser et Forslag, som betegner et Brud paa denne Linie, og som sagligt er ganske uforsvarligt.

Det er altsaa saaledes, at der kun er een Embedsmand i Forsikringsraadet, og det er Formanden; det er ham, der skal udføre det daglige Arbejde, og det er ham, der skal have den størst mulige Indsigt i de mange forsikringstekniske Spørgsmaal, som fremkommer. Det kan en Jurist i Almindelighed ikke have og en statsvidenskabelig Kandidat heller ikke, det maa der en Mand til med de Kvalifikationer, som man hidtil har anset for nødvendige, og man skal ikke gaa hen og forfuske denne Sag ved hurtigt at gennemføre en Lov som denne. Juristen er selvfølgelig meget ønskelig i et saadant Raad, men det daglige Arbejde er af forsikringsteknisk Natur, og der kræves dertil en Mand med en ganske særlig matematisk Uddannelse. Det kan ikke nytte, at man som eneste Embedsmand sætter en Mand, der ikke forstaa sig paa det væsentligste af det, som dette Raad skal beskæftige sig med, men maa henvende sig til en Kollega, som er honorarlønnet, og som altsaa ikke har den Pligt til stadig at tage Del i Arbejdet, som Formanden har. Det skal vi bort fra, og jeg kan altsaa ikke anbefale dette.

Nu siger den højtærede Minister, at man ogsaa har bestræbt sig for at følge den gamle Lov og altsaa undlade at fremsætte noget Lovforslag, men der har kun meldt sig 3 Ansøgere, og Ministeriet har ikke ment at kunne give Embedet til nogen af disse. Det skal jeg ikke udtale mig om; dels ved jeg ikke, hvem disse Ansøgere er, dels er Ansvaret jo Ministerens, og det ønsker jeg ikke i mindste Maade at komme ind paa. Men naar man ikke har kunnet faa de rette Folk til at søge dette Embede, ligger det naturligvis i, at Embedet er for daarligt lønnet. Det er et Embede af ganske særlig Natur, hvorfor der vel ogsaa er god Grund til at fastsætte en ordentlig Lønning, medens man ved den sidste Lønningslov gik med til at skære Lønnen lidt ned. Tidligere var Lønnen sat lig med Departementschefers Løn, nu er den formindsket noget. Det er meget kedeligt og ubehageligt for Staten, at den maa finde sig i, at private Selskaber lønner dygtige Folk — og ser deres Fordel derved — højere, end Staten gør det. Men der kan ikke være nogen særlig stor Vanskelighed ved her at tilvejebringe en ordentlig Løn. Det er jo de forskellige